

Hakkapeliittojen hyökkäys Spartaan - Spartathlon 2007 Esa Nurkka

Ennätyksellinen 11 suomalaisen juoksijan joukko osallistui tämän syksyiseen Sparthloniin. Suomalaisia nimiä löytyi lähtölistalta täysi tusina, sillä joukon vahvistuksena hääri myös suomalais-australialais-uusiseelantilainen Vesa Murto. Juoksijoiden lisäksi paikalla oli myös kolmen hengen huolto-tiimi Maarit, Hannu ja Mikko, joista oli kaikille juoksijoille arvaamattoman paljon hyötyä kisan aikana.

Suurin osa juoksijoista saapui Ateenaan keskiviikkona kaksi päivää ennen starttia. Useimmat suomalaiset majoitettiin Hotel Londoniin, jossa aika ennen starttia kului varusteita viritellessä, kilpakumppaneiden kanssa turistessa ja syödessä. Hotellin ympäristössä tehtiin kävelylenkkejä, erityisen mukava oli vetelehtiä rannalla katselemassa veneitä joiden rinnalla Teemun ja Kimin kipot olisivat näyttäneet onnettomilta jollilta. Välimeren vesi oli edelleen mukavan lämmintä, Jorma ja Pasi kävivät uimassa useampaankin kertaan.

245 km matkaa Spartaan... (kuva: Veikko Sivosavi)

Olimme Kreikassa juoksemassa Spartathlonia, ja kisan kaksi peruspilaria – lähtö perjantaina klo 7.00 Akropolis-kukkulalta ja maaliin saapuminen viimeistään lauantaina klo 19.00 Leonidaksen patsaalle Spartassa – pitivät täsmälleen kutinsa. Kaikki muu hoituikin sitten välimerelliseen tyyliin vain vähän sinne päin. Viralliseen ohjelmaan oli merkitty kaikenlaista aktiviteettia ja suuri osa niistä toteutuikin mutta yksityiskohtien suhteen piti koko ajan varautua yllätyksiin. Kellonajat, paikat ja muut yksityiskohtat elivät kaiken aikaa, eikä kisaorganisaation jäseniltä yleensä kannattanut kysellä tarkennuksia, eivät hekään tienneet. Myös kisan aikana meno oli ajoittain yllättävän vapaamuotoista, Check Pointien sulkemisajat ja välimatkat vaihtelivat miten sattuu. Ennen kisa-aikaa oli jaettu kaksi täysin erilaista Check pointien välimatka&sulkemis –aikataulua, ja tien päällä juostessa saimme tutustua kolmanteen versioon.

Tällainen ”leväperäisyys” ei tulisi kuuloonkaan Pohjois-Euroopassa tai vaikkapa Saksassa, mutta Spartathloniin tämä taitaa kuulua yhtä elimellisenä osana kuin Akropolis-kukula ja Leonidas. Ei varmaankaan kannata odottaa että ensi syksynä tilanne olisi muuttunut miksiäkään, reissuun lähtijöiden kannattaa siis varata matkaan reilu annos suuripiirteisyyttä ja kärsivällisyyttä. Maassa maan tavalla!

Kisan aikana vallitsi Kreikankin olosuhteet huomioon ottaen poikkeuksellisen lämmin sää. Perjantai-iltapäivänä lämpötila kohosi reilusti yli 30 asteen, ja lauantaina ylettiin ainakin yhtä korkeisiin lukemiin. Suomalaisittain kisa meni hienosti, vaikka kaikki eivät maaliin asti ehtineetkään. Kuusi maaliin asti juossutta ja kaikki muutkin yli 100 kilometrin on kohtuullinen lopputulos, tosin ensi vuonna kisassa on mukana varmasti vielä enemmän suomalaisia ja maaliin asti juoksevienkin määrä on toivottavasti entistä korkeampi.

Suomalaisten tulokset ovat tässä, suluissa maaliin juostujen kisojen ja starttien määrä:

41. Pasi Kurkilahti, Endurance, 33.20.04 (3/3)
45. Veikko Sivosavi, Liedon Luja, 33.59.43 (1/2)
94. Jorma Karppi, Endurance, 35.23.58 (1/1)
94. Ari Mustala, Endurance, 35.23.58 (7/12)
121. Ari Päivinen, Endurance, 35.54.24 (2/2)
125. Yukio Morishita, Endurance, 35.55.59 (1/1)
DNF Seppo Leinonen, Endurance, (211 km) (15/23)
DNF Esa Nurkka, Endurance, (190 km)
DNF Maria Tähtkävuori, Endurance, (164,3 km)
DNF Vesa Murto, Suomi / Uusi-Seelanti, (164,3 km)
DNF Outi Sivosavi, Liedon Luja, (160 km)
DNF Jari Tomppo, Endurance, (129,6 km)

Kuinka näihin tuloksiin päädyttiin, miksi onnistuttiin ja mikä meni pieleen, mitä tehdään ensi vuonna toisin? Osa raporteista on jo ollut Sepon palstalla, osa tekstistä on ennen julkaisematonta. Autuasta hehkutusta ja katkeraa tilitystä paikan päällä olleilta:

Pasi Kurkilahti

Pasi hetkeä ennen lähtöä

Heipparallaa. Tässä tällanen lyhyt ja pikainen versio omasta juoksusta, jotta tulee jotain täältäkin suunnalta. Juoksin innoissani ja vapaana kun taivaan lintu reippaasti mitään säästelemättä Korinttiin, jossa en malttanu ees kunnolla pysähtyä vaan nautiskelin herkästä ja kevyestä menosta. Se oli hulluvastan hauskaa puuhaa. Antiikin Korintin jälkeen huomasin yhtäkkiä että missä ihmeessä sitä nyt oikein juostaan, kun pummasin yhden reitin selkeimmin merkatuimmista mutkista ja posotin tästä kurvista suoraan kapealle hiekkatielle:

Tässä kohdassa Pasi poikkesi lavealta tieltä vasemmalle johtaneelle kaidalle polulle

Taisin tossa tien vasenta reunaa jolkotellessa tuijotella joko edessä aukevaa vuoristomaisemaa tai sitten olin vaan muuten ajatuksissani, enkä tajunnu kääntyä tonne alamäkeen, jossa on sillan alitus ja siitä tien toiselle puolelle. Huomio heräs siinä vaiheessa kun alkoi tulemaan kapeita hiekkapohjaisia ylämäkiä ja muistin ettei niitä pitäis tulla vielä moneen tuntiin (päällyste loppuu vasta 130km kohdalla) ja maantie, joka piti alittaa ja olla vasemmalla puolella olikin juoksuunsa oikealla puolella. No sit takas risteykseen ja siitä reittiä vastaan palaten edelliselle huoltopisteelle ilmoittamaan mokasta, joka pitää sääntöjen mukaan tehdä tai muuten hylätään. Joku reilu 10 heppua siinä ihmetteli että mitä toi hölmö tännepäin on tulossa ja huusin ohimennen että nähdään Spartassa tai jotain sellasta. Noin puol tuntia tuli pummattua huoltopisteen tyyppien mukaan, joten ei siis mitään käytännön väliä kun on näin pitkästä kisasta kyse ja oli hyvin aikaa raatobussiin. Hauska yhteensattuma, että sain vielä huoltopisteeltä kirjaimellisesti "jäitä hattuun" eli kylmiä palasia lippiksen sisään, jotka viilensi hyvin kuumaa päätä ja muistutti että nyt ei sovi hötkyillä vaan varmistaa se, että patsaalle selviää ja jatkossa kaikki hölmöilyt pois.

Tän jälkeen siirryin hurmosjuoksun sijaan nautiskelemaan maisemista ja pitämään mielen ilosena. Siinä auto heti CP27 kohdalla puuhasteleva pikkukissa, jonka paskallakäyntiritiinit sain kuvattua ja vielä otuksen syliinkin rapsutettavaksi, kun oli kesy ja raukean olonen huoleton veijari. Ei enää harmittanu pätkeäkään toi harhailu siinä sen kehräystä kuunnellessa ja maukasta riisifruuttia ahmiessa (meni kolme purkkia hujauksessa, kun oli niin herkkua). Selvää oli jo tässä vaiheessa, että aamupäivän maaliintulosta on turha unelmoida ja toisen päivän helteessä tulee vielä juostua monen monet tunnit kun alkoi reidet tukkoilemaan rajusti jo nyt ja tiesin, että tässä saa nauttia ihan koko rahan edestä joten ei mitään kiirettä.

Pasilla on aina aikaa vaihtaa kuulumiset fanien kanssa (kuva: Pasi Kurkilahti)

Tästä eteenpäin ei oikeastaan mitään sen kummempaa kerrottavaa, mutta Nemean kirkkoaukiolle kun ehdin valoseen aikaan niin se oli kiva uutuu edellisiin kertoihin verrattuna, jolloin otsalamppu on syttynyt jo ennen Sulinarin pikkukylää. Juoksun loppuvaiheita kuvaa parhaiten se, että täysin päinvastoin kuin esim. superlopun juossut Veikko, itse käytännössä katsoen raahauduin Leonidaan patsaalle ja kyse oli enemmänkin puhtaasta selviytymistaistelusta kuin mistään juoksukisasta. Koimme siis Suomen hitaimman kanssa kisan lopussa kohtalon, jonka mies itse tiivisti osuvaan muotoon: "jouduimme yleisiksi kusitolpiksi Spartan valtatielle". 🙄 Tuumailin kuitenkin siinä helvetillisessä pätsissä pyristellessäni, että voisi sitä varmaan nolommassakin tilanteessa olla kuin nilkuttaa Spartathlonin viimeiset tunnit huippuhitaasti ja väistellä takaa tulevia pujottelijoita.

Pasi maalisuoralla, paikallisen nuorison polkupyöräsaattue kuuluu aina asiaan

Kisan aikana tuli taas elettyä aivan uskomaton määrä elämää (on se ihme, miten paljon kaikenlaista voi mahtua puoleentoista vuorokauteen) ja sen loppua kohden ilon ja onnen kyynleet sen kuin lisääntyivät ja oli vaikeaa pidätellä sanoinkuvaamattomia tunteenpurkauksia. Niin autuaan onnellinen sitä silloin oli, on edelleen, sekä varmasti myös jatkossakin vaikka talven tuiskuissa kun muistelee mitä kaikkea on tullut tehtyä ja koettua. Voihan tietysti olla, mutten vaan vielä oo siitä tietoinen, että ihminen voisi olla myös tätä olotilaa onnellisempi. Mutta joka tapauksessa se tuntuu tällä hetkellä joltain niin mahdottomalta ajatukselta, että ennemmin sodat loppuu ja jäätelö maistuu pahalle kun näin käy.

Suuri kiitos kaikille matkakumppaneille loistavasta matkaseurasta! Oli mukava rupertella niitänaita ja vaikka aikamoista hädelliä aika paljon olikin noitten hotellisekoilujen ja odottelujen kanssa, niin hauskaa oli silti ja mukavat muistot jäi.

Veikko Sivosavi

Ari P. Yukio ja Veikko Akropoliksella (kuva: Veikko Sivosavi)

Leonidas odottelee Veikkoa (kuva: Veikko Sivosavi)

Veikko illan palkintojenjakotilaisuudessa (kuva: Pasi Kurkilahti)

Ari Mustala

Ari ja Jorma patsaan juurella

Ari M. saa onnitteluhalauksen Marialta (kuva: Pasi Kurkilahti)

Jorma Karppi: Spartathlon 2007

Spartathlon"urani" alkaa viime syksystä. Juoksin kokeilumielessä 100 km hyvän ystäväni huoltaessa minua matkan varrella. Tämän jälkeen nettiä tutkiessani törmäsin vähän väliä sanaan Spartathlon. Olin koukussa. Ongelmana oli, mistä löytää 100 km:n kisa ennen tulevan toukokuun loppua. Olin jo 57- vuotias joten halusin tehdä sen heti. Jari Tomppo viestitti, että Tanskassa juostaan 19. toukokuuta Stark Ultra Run. Tämä helpotti kovasti oloani ja lopullisen päätöksen osallistumisestani tein 27.11.06. Tavoite oli asetettu ja välitavoite myös, jonka jälkeen alkoi harjoittelu.

Harjoitteluni koostui lähes kokonaan työmatkoista. Aloin juosta aamulla työhön 9 km ja illalla kotiin vähän pidemmän lenkin, neljä kertaa viikossa. Talven kohokohtia olivat kotirataultrat. Helmikuun kotirataultran juoksin kipeällä jalalla. Pasi Kurkilahden kanssa kävin sähköpostikeskustelua vaivastani. Syy selvisi röntgenissäkäynnin jälkeen muutaman viikon kuluttua. Oikean jalan sääriluussa oli hiusmurtuma. Tämä aiheutti melkoisesti huolta tulevaa kisaa ajatellen. Maaliskuun lopulla sain lääkäriltä luvan aloittaa treenit, kipujen sallimissa rajoissa. Huhtikuussa sain juostua jo yli 100 km:n viikkoja muutaman.

Sovitin kesälomani alkamaan Tanskan kisasta, jonne lähdin asuntoautolla, vaimoni Eevan ja tyttäreni Janinan kanssa. Odensessa kymmenen kierroksen kisa alkoi lupaavasti. Ensimmäinen kierros alle tunnin.mikä oli tavoitteenikin. Samanlaisia kierroksia seurasi seitsemän. Kahdeksas kierros oli hitain. Viimeisen kierroksen alkaessa aikaa oli kulunut 8.57. Silloin ajatuksiini iski mahdollisuus 10 tunnin alituksesta. Loppuaika 9.58 ja erittäin tyytyväisenä pyysin järjestäjältä kopion diplomista. Tyttäreni jäi Hampuriin ystävänsä luokse ja hän postitti hakemuskirjeen Kreikkaan. Jatkoin Eevan kanssa kohti Kroatiaa. Lomalla treenaaminen jäi hyvin vähäiseksi, koska vasemman jalan polvi oli kipeä sisäpuolelta.

Pasi ja Jorma Välimeressä

Spartathlon 2007 © Esa Nurhka

Loma loppui juhannukseen, jonka jälkeen harjoittelu alkoi vasta tosissaan. En kuitenkaan saanut juostua viittäkymmentä kilometriä täyteen kun polveen iski niin kova kipu, että juoksu oli pakko lopettaa. Kirjoitin harjoituskalenteriini, että se on sitten siinä! En kuitenkaan halunnut jättää "leikkiä kesken. Uskon rukouksella olevan hyvin paljon merkitystä. Ainoa mitä siinä tilanteessa enää saatoin tehdä oli rukoilla. Aloitin uudestaan harjoittelut, polven ollessa edelleen kipeä, mutta ei niin pahasti, etten olisi voinut juosta. Polvi kuvattiin ja lääkärin ohje kuului: jos pidät askeleen samanlaisena, anna mennä!

Harjoittelu muuttui koko ajan tehokkaammaksi. Sain elo-syyskuun vaihteessa juostua kaksi, yli 200 km:n viikkoa. Mieliin painuvin harjoitusjakso oli maanantai, keskiviikko ja torstai, jolloin juoksin aamulla 9 km ja illalla maratonin, eli neljässä päivässä 153 km. Näiden harjoitteiden jälkeen itseluottamukseni kohosi pilviin. Vielä viikkoa ennen Kreikan matkaa halusin tavata Pasiin kyselläkseni kisan yksityiskohdista. Pitkä lista kysymyksiä mukaani ajoin Vierumäelle.

Seuraavaksi oli lento Kreikkaan. Polveni takia olin varannut lennon vasta heinäkuussa. Lentoasemalla istui seuran edustusasussa Juki. Olimme kerran tavanneet sattumalta lenkillä ja jutelleet muutaman sanan. London hotellin aulassa oli melkoinen kuhina. Ilmoittautumisrituaali kesti kotvan aikaa. sen jälkeen tehtiin jalanpohjan tutkiminen kävelyssä tietokoneen näytöltä ja verikoe.

Meitä majoittui kahden hengen huoneeseen neljä suomalaista. Näin pääsin tutustumaan vähän paremmin Jukiin, Esaan ja Ariin. Meillä riittikin asiaa yllin kyllin. Oli mielenkiintoista seurata muiden valmistautumista. Omaan valmistautumiseeni kuului, kahden suurimman ja pikku varpaan teippaaminen urheiluteipillä ympäriinsä. Samoin vedin rullasta teipin leveydeltä nauhan päkiän yli. Olin saanut New Yorkin maratonilla pahan rakkulan päkiään, joten otin siitä opiksi. Teippi ei aiheuta mitään haittaa, voi ainoastaan auttaa.

Toinen minulla erikoinen ratkaisu oli Endurancen juoksupaitaan vaimoni ompelema kolmen lokeron takatasku, samanlainen kuin pyöräilypaidoissa. Ajatukseni oli, että turhan painon kantaminen esim. juoksuvyössä on turhaa. Yhteen taskuun laitoin litteän juomapullon, toiseen taskuun energiageelejä ja kolmannessa oli WC-paperia. Housun reuna vedetään kaiken yli, näin paketti ei heilu juostessa.

Juoksu alkoi aamu seitsemältä Akropoliskukkulan juurelta. Pimeässä sai olla tarkkana heti alussa ettei juossut kadun reunuksiin. Poliisin ohjatessa liikennettä meidän juoksijoiden ei tarvinnut pysähdellä. Jossain 10 km:n kohdalla totesin olevani kisan viimeisin. Nostin kädet ylös ja huusin I am last. Lähellä oleva harmaatukkainen saksalainen totesi asian oleva erittäin hyvän. Minulla ei ollut oikein mitään käsitystä paikan nimistä mehu/tarkastus pisteistä. En edes muistanut aikatauluja katsoa, juoksin vain muiden suomalaisten tahtiin. Taktiikkani oli nopeat tankkaukset, mikä toimikin, lähdin nimittäin aina tankkauspaikoilta ensimmäisenä. Muuta juoksivat sitten minut uudestaan kiinni.

Ennakkotietojen mukaan maraton olisi pitänyt juosta aikaan 4.05. Onneksi se tieto oli väärä. Marathonin aikani oli jossain 4.30 vaiheilla. Seuraava tärkeä etappi oli Korintin kanava. Sinne saavuini klo 16.25. Raatobussiin oli etua mahtavat 5 minuuttia. Maisemat olivat vaihtuneet upeista rantateistä pienen vuoristojakson jälkeen tasaiseksi viininviljelyalueeksi. Siellä taivalsin Sivosavien takana. Heidän juostessaan juoksin minäkin ja heidän kävellessään minäkin kävelin. Välillä näin toki muitakin suomalaisia. Meitä olikin muutaman minuutin sisään seitsemän.

Vuoren valloittaminen olikin etukäteen ajateltuna haastava juttu. Lähdin ylitykseen yhdessä Arin kanssa. Alun jyrkkä vaihe ei tahtonut minulta sujua. Ari keräili kiviä muistoksi, minäkin sain niistä osan. Numeroukolla oli meno päällä ja hän meni menojaan. Muutaman minuutin kiipeämisen jälkeen alkoi kapuaminen otsalampun valossa sujua. Huipulla oli kylmä, joten puin pitkähihaisen paidan päälle, tankkasin ja laskeutuminen alkoi. Se sujui mielestäni helposti, ohitinkin useita. Tarkkana sai olla irtonaisten kivien takia. Vuoren jälkeisellä huoltopaikalla tapasin Arin uudelleen.

Matka jatkui yhdessä. Täyden kuutamon yössä en käyttänyt lamppua muualla kuin vuoripolulla. Kaskaiden ääni yön alussa oli niin voimakas, että mieleen tuli jo tukkia korvani jollain.

Aamun ensimmäisten säteiden alkaessa valaista maisemaa Ari poikkesi puskaan. Jatkoin yksikseni kohti Nestani asemaa, jonka saavutin klo 07.20, kymmenen minuuttia edellä bussia. Siellä sain aamukahvit, voi että teki terää. Kylän jälkeen alkoivat pitkät suorat. Juoksu kulki hyvin. Aikaero raatobussiin kasvoi tasaisesti. Ihmettelin itsekseni miten helposti kaikki sujui. Fiilikset pysyivät mahtavina koko ajan. Ennen kahdensadan täyttymistä tapasin Jukin huoltopisteellä. Hän löi sakset käteeni ja pyysi suorittamaan kirurgisia toimenpiteitä, olenhan lukemista vaille lääkäri. Leikkasin pahannäköisen rakon reunasta nahat pois. Muistan ajatelleeni, ettei tuolla jalalla voi enää juosta. En tiennyt silloin miten kova jätkä Juki on.

Tiesin kohta "Spartan moottoritien" koittavan. Mäen alla oli huoltopiste. Tankkauksen jälkeen aloitin nousun. Heti alussa Hannu ajoi viereeni ja sanoi kännykän olevan auki ja vaimoni Suomessa olevan toisessa päässä. Huusin kovaa kaistojen yli : "reilu maraton jäljellä ja kaikki menee hyvin." Viestin mentyä perille olin taas kerran iloinen huoltoporukan toiminnasta. Olin saanut Maaritilta suolatabletteja muutamaa huoltopistettä aikaisemmin. Ilman näitä tabletteja tuskin olisin päässyt maaliin. Kuumuuden ollessa sitä mitä oli, suola oli välttämätön.

Mäkeä kävellessäni (8 km) kohtalaisen reippaasti, ohitin useita japanilaisia naisia a' 40 kg. Sain eräältä brasilialaiselta kaverilta jääpalan. Laitoin sen lakini sisään sulamaan. Reilun puolentunnin jälkeen tuli huoltopiste. Hannulta kysyin, joko mäki loppui. Hannun sanoi hetken päästä päättyvän ja että huipun jälkeen kannattaa taas juosta ennen uutta Monumentin nousua ja näin myös tein. Näillä "vuoristo"- etapeilla pääsi käymään pari kertaa paha moka. En muistanut täyttää vesipulloani. Suun taas kuivuttua imin viimeiset pisarat pullostani. Matkaa seuraavalle pisteelle oli liikaa nesteen ollessa loppu. Kaksi eri kertaa noukin maasta puoliksi juodun vesipullon. Toivoin, että se olisi äsken siihen heitetty eikä viikko sitten. Näistä hylätyistä pulloista join vedet. Onneksi ei tullut mitään vatsanväänneitä. Siellä kuumuudessa ei nuppi oikein toiminut kunnolla.

Jorma ja Ari maalisuoran viimeisillä metreillä

Spartathlon 2007 © Esa Nurkka

Nopeuden selvittäminen oli tosi vaikeaa. Ainoastaan C/P sulkemisaika kertoi missä mennään. Ensimmäisen kerran tajusin oikeasti matkaa olevan vähän, kun näin matkaa maaliin olevan 19 km. Ajattelin heti, että sama kuin työmatkani edestakaisin. Aikaa tuon taivaltamisen oli 3.30. Ajattelin, että kävellenkin kerkiän ihan hyvin. Annoinkin itselleni luvan kävellä, joitakin alamäkiä hieman juoksin. Spartan kaupungin kadulla kilpajuoksuvietti iski ja otin spurtin ohittaakseni neljä muuta juoksijaa.

Kilometri ennen maalia saavutin hieman linkkaavan Suomen hitaimman ultraajan. Kysyin sopiiko, että mennään yhdessä maaliin. Niin sovittiin ja käsi kädessä Mustalan Arin kanssa nousimme portaat patsaalle. Lopussa Kreikassa tunnettu Ari sai valtavan kannustuksen: Aari..., Aari..., minä otin siinä sivussa itselleni osan. Maaliin pääsy oli jotain suurta. Jokaisella harjoituslenkillä olin pohtinut tätä juoksua ja katsellut kuvia patsaalta. Siinä seistessä laakeriseppele päässä ja maljaa huulille kohotettaessa tunsin valtavan suurta tyydytystä, kuin voittaja, minä tein sen sittenkin!

Onnesta vielä huumautuneena alkoi paluu arkeen. Meidät johdatettiin vieressä olevalle tarkastuspaikalle. Jaloista otettiin kengät ja sukat pois. Jalat pestiin ja desinfioitiin. Verinäytteen oton jälkeen jalkoihin työnnettiin tohvelit ja annettiin juotavaa ja syötävää. Kumpaakaan en voinut nauttia. Taksi vei minut Esan avustuksella hotelliin. Majoituin kahden nuoren ruotsalaisen kanssa.

Väsynyt mutta onnellinen Jorma

Seuraavana päivänä alkoi matka kohti Ateenaa. Bussi pysähtyi heti alkuun ja meidät vietiin elokuviin. Katsottiin 300. Olin nähnyt jo tuon filmin. Istuin voittajan lähellä ja sain kuvan hänestä vaimonsa kanssa. Bussi vei meidät seuraavaksi ulkoilmaravintolaan. Kaikki juoksijat söivät

yhdessä. Bussi pysähtyi vielä hetkeksi Korintin kanavalle. Sieltä sain ostettua kipeästi haluamaani jäätelöä. Majoituimme uudestaan London hotelliin saman porukan kanssa. Maanantaina rentouduin uimalla ja lepäämällä meren rannalla, tutustuen rannalla myös Peeteriin.

Palkintojenjakotilaisuus alkoi maanantai-iltana klo 20. Hermoilin kovasti, koska lentoni oli lähdössä 00.40. Onneksi puheet olivat lyhyitä ja palkintojen jakaminen alkoi heti. Ehdin saada mitalin ja kunniakirjan juuri ajoissa. Varmaan hieno ateria, mutta jäi minulta syömättä, kun kiirehdin taksiin. Väsyneenä, mutta onnellisena kaikesta kokemastani istuin lentokoneeseen. Tämä oli ainutlaatuinen kokemus! Tulen käymään varmasti sitä mielessäni yhä uudestaan ja uudestaan. Erittäin mukava myös oli tutustua muihin suomalaisiin juoksijoihin, huoltoryhmään ja joihinkin ulkomaalaisiin kuten virolaisiin Peeteriin ja Aivariin. Olin sanonut kotona meneväni vain kerran Spartathloniin ja se päätös tuntuu oikealta.

Yhteenvetona voisin todeta, etten usko minkään muun kilpailun maailmassa yltävän lähellekään tätä. Järjestelyjenkin osalta kisa oli mahtava. Meitä pidettiin niin hyvänä. Asiat kuitenkin oikeasti toimivat pienistä sekaannuksista huolimatta. Suosittelen kilpailua niille jotka **uskovat** onnistuvansa, ainakin itse uskoin. Työpaikkani intranetin haastattelussa ennen kisaa, ilmoitin pontevasti aikovani tulla maaliin. Uskon vakaasti henkisellä valmiudella olevan valtavan suuren merkityksen. Valmistautuminen kaikilla pienillä osa-alueilla: varusteet, oma paino, ravinto ennen kilpailua jne. Söin ennen kilpailua mm. rautatabletteja, joita olin saanut verenluovutuksesta. Itse kisa meni helpommin kuin osasin kuvitellaakaan Tätä auttoi se, että ei tuntunut oikein vaikealta missään.

Kipeytyneillä jaloilla toisen päivän aloittaminen etukäteen tuntui haastavalta. Jalkojeni kiputilat eivät nousseet sen kummemmaksi kuin ensimmäisenäkään päivänä. Tällä kaikella haluan sanoa sen, että minä **uskoin** etukäteen mahdollisuuteni olevan paremmat, kuin tilastot ensikertalaiselle antavat. Minun ultrakokemukseni on lyhyt, nyt kaksi kilpailua, mutta olen harrastanut paljon kaikenlaista muuta raskasta. Täyspitkiä triathlon-kilpailuja on takana yhdeksän ja pyörällä olen ajanut kilpaa Styrkeprovenin Trondheimista Osloon 540 km. Uskon saaneeni näistä vahvan pohjan, johon suhteellisen nopealla ajalla rakensin Kreikan kuntoni.

Ari Päivinen

Laitan ensin tähän juoksun numeroina selvyyden vuoksi, ja jorisen sitten niitä kohtia mitkä mieleen jäivät/tulevat matkan varrelta kirjoittaessa. Nuo "C/P" ovat eliminointipisteitä, joissa pitäisi olla ajallaan, mutta kuulemma olivat vähän joustaneet hiukan myöhästyneiden kohdalla.

Itse katsoin aina että olen etuajassa. Ensin sulkemisaika ja sitten oma saapuminen.

Startti 7.00
C/P 22 Hellas Can 81 km 16.30...16.29.30
C/P 35 Nemea 124 km 23.00...22.46
C/P 43 Lyrgia 148.5 km 03.00...2.49
C/P 52 Nestani 172 km 7.30...7.21
C/P 60 Tegea 195 km 11.00...10.34
C/P 68 Monument 15.30...15.15
Total 36.00...35.54

Juoksun alku mentiin Korintoon (80 km) asti suomalaisporukassa, jossa meitä oli vajaa puoli tusinaa. Minulle olisi ollut viisaampaa mennä yksin, koska energiaa meni löpötellessä aika lailla hukkaan, ja muutenkin olen tottunut aina juoksemaan yksin. Seura oli parasta A-luokkaa, mutta tämä oli viimeinen kerta, kun juoksen "käsi kädessä" kisassa, joka on se ykkösjuuttu, eikä paskan jauhaminen. Korintiin (Hellas Can) tullessa meinasi sattua vielä sekin virhe, että aika loppuu kesken, ja jouduttiin vetämään Esa kanssa kuumimpaan aikaan muutaman sadan metrin ylämäkiveto, mutta ei ongelmia.

Veikko, Ari P., Outi ja Jorma kisan alkuvaiheissa

Tällä välillä kävin paskalla kaksi kertaa, noin 15 ja 30 km:n kohdilla. Tuloste puolilöysää perustavaraa. Näytteitä en ottanut (tällä kertaa) mukaan.

Tästä eteenpäin mentiin jo pienemmissä ryhmissä, ja välillä juoksin yksinkin. Vauhti alkoi parantua, ja olin Nemeassa 14 min. etuajassa. Vaihdoin kengät 102 km:n kohdalla vanhoihin Zoom Eliteihin, koska Addut alkoivat tuntua ahtailta.

Nemean jälkeen taas välillä seurassa, mutta ehkä puolet matkasta yksin, ja vuoren juurella Lyrkiassa 11 min hyvää. Jorman kanssa lähdettiin kaksin nousemaan asfalttiserpentiiniä ylös kävelen. Join ja söin vähän enemmän energiaa illan ja yön viileydessä, mutta se tais olla virhe, koska yhtäkkiä alkoi olo löysistymään, ja huomasin hyytyväni erittäin nopeasti, vaikka vuori nimenomaan oli viime vuonna se helpoin osuus, ja niin nytkin tätä episodua lukuunottamatta; jalat ja kaikki oli ihan ok, mutta Jorman selkä alkoi loitota, ja huomasin nupissa himmenevän. Siirryin kävelemään tien kallioseinän puolelle, rotkon reunalta etäälle, ja tajusin että jalat ei kannan enää kuin nippa nappa, ja tuntui mutkittelevan meno. Peli vaikutti täysin selvältä, muuta olin päättänyt jo Toukokuussa 2006, kun tänne aloin ekaa kertaa harjoitella, että

otan vastaan Spartathlonilla vain tyrmäystappion, enkä KOSKAAN tule keskeyttämään tätä juoksua itse.

Vaikka tiesin tippuvani jatkoin vaappumista, ja sitten näin huoltopisteen edessä. Kävelin sinne, ja Hannu oli siinä, jolle sanoin muistaakseni (tarkistettu jälkepäin) " veri pakenee päästä". Siinä oli tuuli, johon sain laskeuduttua istumaan. Taskussa oli Gutzy cappuccino-chocolate energiapatukka, jossa on kofeiinia pienen kahvikupin verran (100 mg) ja söin sen juoman kanssa. En muista mitä join, mutta oletan että kokista. Sitten Hannu seisoo edessä ja sanoo: "Ari sun pitäis nyt nousta, loppuu aika kesken".

Lähdin kävelemään 2 min juottoaseman sulkemisajan jälkeen, ja ei tarvinnut mennä kuin ehkä 50 m, kun huomasin olevani ihmeen pirteä. Laitoin vauhtia kävelyyn, ja päätin lähteä vetämään oikein rivakkaa vauhtia. Jumalauta sitä fiillistä, kun sain huomata adrenaliinin sulovaikutuksen päässäni, ja tajusin lihasten olevan täysin pelikunnossa, ilma mitään jumeja, saaden 2.3 km: pätkällä aikataulua kiinni 12 min, ollen 10 min. etuajassa, viimeisellä asfalttipätkällä ennen

louhikkojyrkännettä. Sitten vaan kivikkopolkua ylös, jonka alussa ohitin Jorman. Ohitin siinä myös 2.3 km: pätkällä 6 muuta juoksijaakin, ja olin vuoren huipulla 20 min etuajassa, ja uhmaa ja uhoa mieli täynnä.

Pysähdyin pariaksi minuutiksi ottamaan soppaa, ja tässä kohtaa Veikko oli mennyt ohi, ilman että kumpikaan huomasi toisia. Veikkohan veti vuoren ja koko loppumatkan täysin käsittämätöntä vauhtia, ottaen 2 tuntia ajasta pois, 88 km:n matkalla maliin tullessa!

Alamäki vuorta alas on sanalla sanoen vittumainen jyrkkyyden, pituuden ja irtohiekan takia. Otin sen rauhallisesti, eikä ollut ongelmia. Japanilainen naisjuoksija kaatui minun edessä ikävän näköisesti, mutta pääsi ylös ja vakuutti olevansa ok.

Nestanissa olin siis kymmenisen minuuttia etuajassa, ja ainoa epävarmuustekijä oli sarastava aamu ja luvattu ennätysshelle. Lähdin etenemään ja pitkässä leveässä asfaltilaskussa olleessa huoltopisteessä oli viintä tarjolla. Päätin ottaa mukillisen, kun olivat jotkut hörhöt kehuneet sen tekevän hyvää. Sain pyytää kolme tai neljä kertaa nauraa kikattavaa huoltajatätiä kaatamaan lisää juomaa, kun tämä laittoi vaan pari sormenleveyttä kerralla. Ei sitä silti tullut kuin se vajaa pari desiä. Alkoholi maistui todella voimakkaasti läpi siinä kunnossa, sillä suulla. Se oli 12.5%:sta punkkua.

Sitten parin huoltopisteen jälkeen juottoasemalla näin yhtäkkiä Spirosin tulevan takaa, ja se kohotti mielialaa entisestään. Juostiin ja käveltiin yhdessä noin 30 km, ja saavutettiin Juki siinä 190 km:n kohdilla. Jukilla oli hiukan hitaampi vaihe menossa, ja nähtiin vasta 195 km:n kontrollipisteellä, jossa Juki otti sukan pois. Päkiästä oli lähtenyt sellainen 1.5*3-4 cm:n laatta nahkaa, ja pelkkä punainen liha paistoi. Ei hyvältä näyttänyt.

Jatkettiin Spirosin kanssa eteenpäin, mutta kun Spartan moottorittielle tultiin huomasiin että Seppo ei vastaa enää kysymyksiin. Vaikka muutenkin oltiin menty äänettömästi, kaikki voimat juoksuun säästään. Yhtäkkiä pitkän nousun päällä Seppo talutettiin sivuun, ja laitettiin varjoon selälleen. Hannu tuli minun eteen levittäen kätensä ja näytti kelloa ja asfalttibaanaa.

Jatkoin yksin taas eteenpäin, mutta vitutti kun ei saanut kokea maaliintuloa Sepon kanssa. Olisi ollut melkoinen hulina siellä Spartassa varmasti, kun siellä välillä kreikkalainen auto jo kävi Sepolle tiedottamassa että on pedattuna loppuun matkaseuraakin.

Meni noin 10 km, kun takaa kuului kova puusutus, ja kenkien ääni, jonkun juostessa aika hyvää vauhtia. Juki se ilmestyi rinnalle, ja taas saatiin nauraa! Vaihdettiin kuulumiset, ja sitten sovittiin ettei puhuta turhia, koska helle oli kovaa luokkaa, ja voimat piti säästää jalkapuolelle. Sovittiin myös, että ei jäädä odottelemaan toista, jos toisella kulkee paremmin, vaan molemmat keskitytään oman vauhdin sopivana pitämiseen. Sillä tavalla molemmilla olisi paremmat mahdollisuudet. Käveltiin käytännössä koko ajan, mutta sitten huomattiin n. 15 min. aikareservin huvenneen jokun verran, ja Hannukin sanoi, että "teidän kannattaisi koittaa juosta vähän noita alamäkiä että ehditte". Taas sovittiin että mennään omia tahtejamme, jotta ei toinen sippaisi turhaan, silloin kun kävely/juoksu ei vaan sovi.

Huomasin jakojen olevan hyvässä kunnossa, ja pystyin juoksemaan ilman ongelmia sellaisia 7-12 min. pätkiä, ja sain taas sen vartin etuajaa, ja saatoin säätää kävelyllä mieleni mukaan vauhtia.

Tämä koko toinen päivä oli minulle aivan uskomatonta euforista äärimmäisen itsevarmaa hurmosta, joka tulee vain yksin mennessä, ja seurassa katoaa. En olisi ikinä uskonut ekan kerran jälkeen, että olo voi olla koko toisen päivän lopun ajan näin mieletön. Runner's high, eli juoksujurri oli niin kova, että kivut jalkaterissä ja vähän muuallakin eivät tuntuneet juuri miltään. Kyllä osaa tuo aivokemia muuttua ihmeelliseksi, kun riitävän kauan mennää väsymys- ja kipurajojen kynnyksen molemmin puolin. Se olo vaan tulee. Mitään keinoa sen saavuttamiseksi ei ole kikkailemalla eli "psyykkaamalla", vaan sen järjestää luonto ihtestää. Jonkinmoinen puolustusmekanismi varmaan alunperin, mutta ultralla mitä ensiluokkaisinta avaruuspolttoainetta tämä.

Spartan lähestyessä pidin huolta että aika riittää , ja hurautanut nuppi visioi mitä erilaisimpia haavekuvia maaliintulosta ym ym. Adrenaliini on kummaa kamaa, kun sen vaikutus voi olla myös puhtaasti herkän positiivinen kirkas, ja se saa *kaiken* tuntumaan niin helpolta ja taivaallisen upealta, se kun antaa samalla villipedon kylmän tilanteenhallintakyvyn. Todella kumma ilmiö, joka vaan löytyy jostain ikään kuin vahingossa.

Spartaan tullessa perinteiset sekoilut, kun reittiä (ei tietenkään) ole vaivauduttu merkkamaan, ja annoin Karjalohjan ennätyksen valua, säästääkseni voimia loppukiriin joka irtosi aika kivasti. Patsaalla laittoivat rullatuoliin, ja työnsivät sillä lääkäriteltaan, jossa vähän lepuutin istuttuani ensin ulkona. Juki tuli perästä kanssa, ja vastassa oli monta suomalaista, ja Peeter sai suun messingille onniteltuaan minua hienoin sanakääntein. Jari ennätti ensimmäisenä.

Tätä miestä ei itse Leonidaskaan olisi saanut pysäytettyä Spartan pääkadulla! (kuva: Pasi Kurkilahti)

Positiivista oli se että jalat ei jumiutuneet tippaakaan, ei siis ollut mitään kireyksiä lihaksissa, jotka olisi rajoittaneet menoa, vain väsymys. Lihaskestävyyttä olen saanut viime vuodesta selvästi lisää.

Karjalohjan ennätyksestä 35.50.01 jäi se sekunti ottamatta tällä kertaa (tavoiteaikaan 35.00.00 siis), ja nyt tieteellisen analyysin juoksusta tehtyäni, olen päätenyt, että oli aivan liian rohkea suunnitelma kiristää vuoristo-osuudella vauhtia kokonaisen sekunnin verran. Niinpä ensi vuonna hyökkään haasteen kimppuun viekkaamman suunnitelman kera; otan alku-keski- ja loppumatkalla 1/3 sek jokaisella osuudella pois. Nyt meinas taju lähteä kun yritti kerralla.

Ai niin! Tärkein meinas unohtua:

Kävin paskalla kolmannen kerran Nestani (172 km) jälkeen. Tulosten laatu oli puolilöysää-ripulia, mutta taaskaan en ehtinyt ottaa näytettä mukaan.

On se muuten hassua, kuinka paljon ihmisillä tulee kirjoitusvirheitä tuossa "paska"-sanassa, ja vieläpä niin, että joku kirjain lipsahtaa aina tähdeksi. Onhan se varmasti monelle elämän kohokohta tuo sontiminen, mutta ei sitä ihan niin tarttis korostaa, että niitten kirjainten paikalle tähti muuttuu.

Tänne tulen lähtemään joka kerta niin kauan kun mukaan pääsee. Ei enää mitään epäselvää sen suhteen. Spartathlon on sen kaksi päätä pidempi kaikkia muita tämän pallon ultrakisoja, eikä tarvitse lähteä vertailuja suorittamaan. Vissi on. Jo joku on toista mieltä, ei ole tätä juossut, eikä misthän mithän jummarra.

VAPUS TAI KUOLEMA

Yukio Morishita: Minun Ensimmäinen Spartathlon

Kun juoksin Masokistin Unelma 2006 ajalla 10.09.03, kysyin maalialueella ollen Spartathlon guru Seppo Leinoselta; kehtaanko ilmoittautua Spartathloniin tällaisella tuloksella. Sain häneltä myönteisen vastauksen ja siitä alkoi minun Spartathlonin projektini.

Ensin mietin mikä on minun tilanteeni

2006: Maraton 3.40, 6h 58km ja 100km 10.09. Ei kovin lupaavalta näytä

Mitä on tehtävä

- 1) Lisättävä rutkasti km määriä (noin 500 km/kk tai enemmän, kuitenkin varoen ajautumiselta jalkojen yllirasitustilaan)
- 2) Henkistä kestävyyttä kasvatettava (juoksemalla ylipitkiä matkoja)

Näillä eväillä lähdin liikkeelle. Juoksuharjoitukset ovat melkein kaikki 5.40-6.00/km vauhtisia hölkkä.

Ennen Spartathlonin 2007 osallistuneet juoksupahtumat harjoitusmielessä:

1. Lohja 12h parkkihalli juoksu	120,263 km
2. Hiekkaharju 6h	66,250 km
3. Ponnenjärvi NonStop 24h	201,274 km
4. Suomi-juoksu 100km	10.13.53
5. Tallinna 12 h	110,434 km

Tallinna 12h (lattia remontista selkä kipeytyi ja en pystynyt juoksemaan kunnolla) lukuun ottamatta, muut juoksut sujuivat odotettua paremmin ja sain niistä aika paljon itseluottamusta, varsinkin henkistä kestävyyttä ajatellen. 14 kk (elokuu 2006 – syyskuu 2007) aikana harjoitus/kilpailu km on 6400 km(457km/kk). Ei ihan päästy tavoitteisiin, koska välillä jouduin vähentämään juoksuharjoituksia säästääkseen jalkoja, mutta olen ihan tyytyväinen harjoitusmääriin. Tällaisella taustalla minä lähdin yrittämään ensimmäisen Spartathlonin.

- Startti 7.00 – CP 10 Megara 40,0 km 10.48 (raatobussiin + 27min.)

Bussilla Akropoliksen juurelle. Starttipaikan lähetyvillä oli paljon pissalle ja jopa isollekin hädälle, koska oli vielä aika pimeä. Aamuhämärässä monet ottivat kuvia toisistaan ja ryhmäkuvia, myös otettiin suomalaisten ryhmäkuvia ja suomalaisten kanssa taistelu-tsemppauksien jälkeen koko vuoden odotetuin Spartathlonin startti on vihdoin tapahtunut. Startin jälkeen pitkä loiva alamäki mutta jouduin varomaan todella paljon koska siellä oli hyvin rosaisia kivistä ja paljon matalia esteitä kuten monet Spatathlonin konkarit varoittivat niistä. Alussa reitti kulki aika ahdasta katua pitkin. Erittäin vilkkaan liikenteen seassa etenee pitkänä nauhana. Tässä vaiheessa reitti on vielä aika tasaista. Ensimmäisen CP:n jälkeen pitkä loiva nousu. Startista Megaraan asti vain pari pitkä nousua jotka etenin juoksemalla.

- Megara – CP 22 Hellas Can 81 km 15.49 (raatobussiin + 41min.)

Alkoi lämpötila nousemaan korkealle ja joka huoltopisteellä kaadoin vettä päälle. Kävelin kaikki jyrkät mäet silti etureidet alkoivat jumiutumisoireita jo tässä vaiheessa. Juoksuvauhti hidastui ja juomapisteen jälkeen käveleminen lisääntyi.

Jari Tomppo ohitti minut hyvävoimaisena jossakin 70km kohdalla. Vatsa alkoi pettämään kuumuuden takia ja jouduin paskalle pensaiden taakse, ihan ripuli. En ehtinyt nautiskella Corinthin kanavan kaunista maisemaa vaan kiirehdin CP 22 kohti.

- Hellas Can – CP 35 Ancient Nemea 124 km 22.00 (raatobussiin + 60min.)----virallinen väliaika on 23.00 (+ 0 min.) mutta virhe

Hellas Canin jälkeen Mary Larsson tavoitti minut ja jonkun matkan juttelin hänen kanssa. Minä kysyin missä on Rune, siihen hän vastasi, että työkiireiden takia hän ei ehtinyt harjoitella. Myös hän sanoi että tällä kerralla hän ei tavoittele kärkisijaa vaan tavoite on läpijuoksu. Tästä lähtien kävelin kaikki mäet ja nousut. Tulin mäkiä alas ja käännyn vasemmalle ja en huomannut Ancient Corinth CP 26 pistettä ja menin ohi pysähtymättä ja melkein 100 m juostua eräs japanilainen tuli minun perään juoksemalla ja kysyi minulta olenko ilmoittautunut CP pisteeseen. Ja hän suositteli minua menemään takaisin ja tarkistamaan asiaa. Se oli ihan turha koska minun numeroni oli jo kirjattu vihkoon. CP 29 Zevgolatio 102,5 km huoltopisteellä hain tähän toimitetun otsalampun (Petzl Tikka XP). Alkoi jatkuvasti pitkiä ja jyrkkiä nousuja ja laskuja, tasainen tieosuus väheni. Etenin varmistamalla tien pinnalle maalatun SP- nuolia lampun valolla. Vasemmassa päkiässä ja oikean kantapään ulkoreunassa kipuja mutta ei vielä kovin pahoja.

- Ancient Nemea – CP 43 Lyrkia 148,5 km 01.53 (raatobussiin + 67min.)

Jatkuvasti pitkiä ja jyrkkiä nousuja ja laskuja. Vasen päkiä on todella kipeä. Burana 600 ei tuonut helpotusta ja ripuli vatsa jatkuu ja vähän väliä joudun tyhjentämään. Ongelmana oli etten pystynyt menemään kyykkyyhin ja jos menin vahingossa kyykkyyhin niin en päässyt nousemaan pystyyn. Peräaukkokin niin kipeä.

Lyrkian huoltopisteellä kenkien vaihdon yhteydessä tutkin vasenta päkiää ja siellä oli aika pahan näköinen isokokoinen rakkula myös oikean kantapään ulkoreunassa oli verirakkula pari kpl. Minä pyysin huollosta lainata sakset jotta voisin leikata nahan pois ja laittaa Compeedin päälle, mutta lääkinnän mielestä ei kannata leikata nahkaa vaan tyhjentää neste ja niin hän teki ja desinfioi rakkulat. Minä pettyneenä tyydyin siihen. Ennen Kenkien vaihtoa puin päälle pitkät trikoot ja vaihdoin otsalampun paristot uuteen ja juoksutakki vyötärön ympärille kiedottuna koska ei ollut vielä kylmä.

- Lyrkia – CP 52 Nestani 172,3km 6.45 (raatobussiin + 45min.)

Tällä osuudella en voinut juosta kovin paljon km määriä vaan suurin osan kävelin. Sangas vuoren nousu oli todella jyrkkä ja täynnä irtokiviä ja soraa niin jouduin varomaan todella tarkasti mihin astun. Silti pari kertaa kenkä lipsahti pahasti ja menin nelinkontin ja tarttua piikikkäisiin pensaisiin, onneksi kädessä oli hanskat muuten kädet olisivat olleet verisinä. Huipulla tuuli aika navakasti ja join äkkiä hunaja teetä ja menin vuoria alas päin. Alas lasku oli todella vaarallinen koska irtosaraa on täynnä ja kengät lipsuvat jatkuvasti. Kaksi kertaa menin pyllylle. Jalat ovat täysin puujalkoja ja kimmoisuudesta ei voi puhuakaan. Vasen päkiä oli ihan tulessa ja särky on sietämätöntä. Jyrkkä alamäki on pahin sattuu pirusti kun astun vasemmalla jalalla.

- Nestani – CP 60 Tegea 195km 10.34 (raatobussiin + 26min.)

Säästöissä olleita minuitteja hupeni nopeasti koska en pystynyt juoksemaan. CP 58 huoltopisteellä päätin laittaa Compeedin rakkulan päälle. Sattumalta Seppo Leinosen ystävä Marios saapui huoltopisteeseen ja hän haki minulle sakset. Minun oli väsyneenä vaikea itse leikata rakkulan nahkaa niin pyysin huoltopisteen naiselta apua mutta nainen katsoi minun pahan näköistä rakkulaa ja Sanoi EI, EI, EN VOI ! niin minun oli pakko leikata itse ja kovan yrityksen jälkeen onnistuin leikata muutamia paloja. Silloin Jorma Karppi saapui huoltopisteelle ja hän auttoi nahan poistosta (kiitos Jorma). Yritin laittaa Compeedin mutta päkiä oli vereslihalla ja pinnasta tulee koko ajan verinestettä. Sitten paikalle tuli nuorehko kaveri(toden näköisesti lääkintäryhmään kuuluva) ja laittoi minun jalkapohjalle Compeedin ihan osaavalla otteella. Tähän operaatioon kului todella paljon aikaa (oin 20 min.). Minä ajattelin että nyt voin juosta uudelleen mutta pettymys oli suuri, ei helpotusta tullut kipuihin. Ennen CP 60 (Alea – Tegea) Seppo Leinonen, Ari Päivinen ja Viron Aivar Luud tavoittivat minut ja en pystynyt seuraamaan perään sitten, ei millään. Epätoivoisesta yritykseltä huolimatta heidän ja minun välimatka kasvoi ja kasvoi ja katosi näkymästä. Minulla oli silloin sellainen tunne että emolintu jätti omaan onnen nojaan kun ei kykene lentämään. Olin hyvin masentunut vähän aikaa ja silloin aistin että raatobussin uhka oli todella lähellä, mutta minä päätin että en anna periksi. Minä etenen niin kauan kun joku järjestäjä minut työntää raatobussiin.

Näin pieni jalkavaiva ei pysäytä Yukia, mutta vähän saattoi vauhti hidastua viimeisen 50 km aikana

- Tegea – Monument 222,5 km 15.15 (raatobussiin + 15min.)

Tegean huoltopisteellä pyysin apua vasemman jalkapohjan kivulle koska äsken laitettu Compeed on irronut ja Burana 600 popsimisesta ei ollut apua. Huoltopisteellä oli sama kaveri joka laittoi Compeedin jalkapohjalle, meni etsimään Compeedia tai vastaavia mutta löytyi vain tavallista laastaria. Silloin Hannu Tähkävuori tuli katsomaan minun jalkapohjan tilanteen ja hän säntäsi autoon ja haki keinoiho-laastarin ja laitettiin jalkapohjalle teipillä tiukasti. Hannu sanoi että minulla on enää 10 minuuttia aikaa, niin minä lähdin kiireellisesti cola- ja vesimukin kädessä ja juotua molemmat kokeilin juoksuaskeleita. Alussa vain muutamia askeleita, sitten pikkuhiljaa pitempiä metrejä. Jipii! voin juosta uudelleen ! Tosin pari kymmentä metriä kerrallaan.

Lyhyitä juoksu/kävely menetelmällä etenin. Sitten tuli näkyviin tuttuja kasvoja nimittäin tavoitin Ari Päivisen ja Aivar Luudin. Minä kysyin missä on Seppo. Ari vastasi että hän sai

auringonpistoksen ja lääkintähoidossa. Arin kanssa etenimme aika pitkämatka suuri osa kävellen. Alamäkeä alettiin juosta, Ari, minä sitten Aivar mutta hän putosi kyydistä ensin ja sitten minä seuraavana. Minä en pystynyt juoksemaan pitkiä metrejä kerrallaan vaikka alamäki on todella pitkä sitten pian Ari katosi näkyvistä.

- Monument – Sparta 245,3 km 18.55.59 (raatobussiin + 4 min.)

Alkoi vasen jalkapohjan kipu yltymään ja alamäkiäkään en pystynyt juoksemaan. Kuumuus oli aivan sietämätön. Joka asemalla kaadoin vettä päälle sienellä ja sen jälkeen puoli litran pullosta juomavettä päälle. Huoltopisteiden välimatka tuntui sietämättömän pitkältä. Minä kuvittelin loppuvaiheessa serpentiini-alamäki osuudella näkeväni Spartan kaupunkia, mutta ei näy kaupunkia.

CP 72 kohdalla huomasin että minun takanani oli poliisiauto perässä. En tiedä kuinka kauan poliisiauto oli minun takanani koska minulla ei ole tapana katsoa taaksepäin. Minä hiukan kimpaannuin siitä, mitä minä olen tehnyt väärin. Enkö saa vaihtaa tien kävelypuolia? Minulla oli kiire, siksi minulla ei ollut aikaa kysellä poliisilta. Se vaan pysytteli minun takanani. Auton konepellin läpi kuulin koko ajan moottorin hulinaa, vaihteiden vaihdon ja tuulettimen ääntä. Minua todella ärsytti.

Jouduin katsomaan kelloa usein ja väsyneellä tyhjällä aivolla laskemaan jäljellä olevan km määrää ja aikaa. Huomasin pienen mahdollisuuden olemassa olon. Alussa minua ärsyttänyt poliisiauto on todennäköisesti saattoauto ja varmasti olen viimeinen juoksija/kävelijä. Mieliala muuttui myönteisemmäksi poliisiautoa kohtaan ja aloitin reipasta kävelyä auton edessä. Viimeisellä huoltopisteellä hain kameran johon olen toimittanut ja kiireellisesti etenin eteenpäin. Katsoin kelloa ja huomasin että minulla on aika maaliin 20 min. Minä ajattelin silloin että sittenkin on mahdollista päästä patsaalle alle 36 tunnissa, mutta se oli liian aikaista iloita. Kohta huomasin että aika kului todella nopeasti ja jouduin tekemään loppukirin ehtiäkseen Leonidaan patsaalle ajoissa.

Näille mitaleille oli kysyntää 125 kpl verran (kuva: Yukio Morishita)

Kaksi poikaa tuli maastopyörällä minun taakse poliisiauton lisäksi ja neuvoi menosuunta. Pitkä loiva nousukin tässä vaiheessa oli myrkkyyä ja hengitys oli ääri rajoissa. Molemmilta parvekkeilta ja kadulta kuulen "Bravo, Bravo" -huutoja, ja minä yritin parhaan mukaan heilutin kädet. Vihdoin tuli näkyviin viimeinen mutka ja pää-bulevardi. Mutkan jälkeen katsoin kelloa ja säikähdin, aika on jäljellä enää vain 4 minuuttia. Aloitin juoksuaskeleita viimeisillä voimilla ja aika hyvin lähti. Molemmalla puolella oli täynnä väkeä ja kannustus huuto oli mahtava " Bravo, Bravo".

Minut otettiin sankarina vastaan. Voittaja Scott Jurek tuli maaliin niin aikaisin aamulla, tuskin oli kannustajia niin paljon kuin minulla. Sitten joku huusi minulle " 2 Minutes to go, Go !, Go ! " Silloin minulta lähti loppukiri (kuitenkin vauhti on 7 -8 min/km) ja kannustusjoukon tekemää väylää pitkin, mutta en nähnyt Leonidaan patsasta vieläkään. Minä en muista olenko nähnyt patsaan vai en. Kai olen nähnyt sen mutta olin niin loppu etten muista paljon ihan loppuvaiheen hetkiä. Miten olen koskettanut Leonidaan jalkaa, mitä olen höpissyt enkä muista sainko seppeleen päälle, vaan muistan joku iso kulho työnnettiin minun kasvojeni eteen. Monelta halailun ja onnittelun mutta en muista paljon mitään.

Virallinen maalin tuloaika: 35:55:59 (125 sija : 332 starttasi, siis olen last finisher)

Minut vietiin tuolille pestäväksi jalat ja nainen pesi jalat ja desinfioi rakkuloita ja pisti siniset muovitossut. Juotavaksi sain Amstel tölkkiolut ja syötäväksi voileipää. Join olutta mutta ei maistunut kovin hyvälle. Yritin haukata voileipää mutta en voinut syödä edes palaa. Minulta otettiin verinäyte ja punnittiin paino. Yllätys oli suuri paino putosi vain reilun 2 kg (64,2kg) 245.3km rääkin jälkeen. Pari päivää sitten Ateenassa London Hotelissa mitattu paino oli 66,4kg.

Minun lähettyvillä oli Maria & Hannu Tähkävuori, Maarit Leinonen, Jari Tomppo, Esa Nurkka ja muita ja heiltä sain onnitteluja. Myös Ari Päivinen oli istumassa tuolissa.

Jari Tompon avustuksella pääsin Sparta Innin taksikyydillä ja hän kantoi laukkuni jopa huoneeseen asti. Kävin heti suihkussa mutta Sparta Innin suihku oli todella surkea ja lämmintä vettä tuli todella nihkeästi. Pissasin ja säikähdin todella paljon nimittäin ruskehtavan punaista. Tällaista ei ole tapahtunut ennen minulle. Tämähän kertoo Spartathlonin raakuudesta.

Olisin halunnut käydä Leonidaan patsaan luona mutta kipeä jalka esti aiheet. Siirto Spartasta Ateenaan oli minulle todella tuskallista kipeän jalkapohjan takia. Bussiin meno ja poistuminen oli suuri työ kipeille jaloille.

Spartathlonin varsinainen juhla tapahtui Ateenan keskustan hienossa tilassa. Juomia tarjottiin todella paljon ihan rajattomasti tai ainakin melkein. 3 miesten parasta (Scott Jurek, Piotr Kurlo ja Valmir Nunes) ja 3 naisten parasta (Akioko Sakamoto, Vrigitte Bec, Kimie Noto) palkittiin ensin ja sen jälkeen maaliin tulo järjestyksen mukaisesti. Minun vuoro oli tietysti vihon viimeinen ja Seppo saattoi minut lavalle. Mitali kaulalle ja sain diplomi-kansion jossa oli valokuva Leonidaan patsaan edessä seppelöitynä ja tuloslista. Olin hyvin liikuttunut. Haaveeni oli toteutunut.

Haluan erityisesti kiittää Seppo Leinosta ja Pasi Kurkilahtea. Molemmat auttoivat minua toteuttamaan Haaveeni. Ilman Hannun apua Tegeassa tuskin olisin päässyt maaliin asti, Kiitos Hannu.

Myös kiitos paljon mahtavasta ja unohtumattomasta yhteisolosta; Seppo & Maarit Leinonen, Pasi Kurkilahti, Jorma Karppi, Esa Nurkka, Jari Tomppo, Ari Päivinen, Maria & Hannu Tähkävuori, Veikko & Outi Sivosavi ja Ari Mustala.

Yuki ja Jurekin perhe (kuva: BareFootTed.com)

PS. Seremonian jälkeen minulla (Last Finisher) oli tilaisuus juhlia Hotelli Lontoon aulassa voittaja Scott Jurekin (First Finisher) ja hänen herttaisen vaimonsa kanssa, sekä heidän tukijoukkojensa ystävien ja monien monien ultrajuoksujen ystävien kanssa. Runsaan viinin ja oluen kera juhlimme melkein aamuneljään asti

Seppo Leinonen

Peeter Vennikas, Yuki ja Seppo (kuva: Pasi Kurkilahti)

Esa Nurkka: Zevgolatio Blues

Kreikasta löytyy lukuisa määrä Zevgolatio –nimisiä kyliä, Spartathlonin reitilläkin niitä on kaksi kappaletta. Korintin maakunnan Zevgolatio on 102 kilometrin kohdalla, sieltä lähdettyäni eksyin reitiltä. Arkadian maakunnan Zevgolatio on 186 kilometrin kohdalla, sen jälkeen en jaksanut ottaa enää yhtäkään juoksuaskelta.

Luultavasti minä(kin) olen tullut epähuomiossa loukanneeksi Kreikan jumalia. Jos Zevgolatio-asioista vastaava jumala sattuu lukemaan tätä tarinaa, haluan tuoda julki että a) se on ollut minä b) en tee sitä enää koskaan uudestaan c) se saattoi olla joku jolla oli samanlainen paita kuin minulla, esimerkiksi Jari, sieltä yläviistosta Olympokselta katsellessa saattavat ihmiset helposti näyttää samannäköisiltä, d) jos se kuitenkin olin minä, niin se oli pelkkä vahinko ja ensi vuonna en todellakaan tee niin enää uudestaan ja e) jos oikeasti syyllistyin johonkin niin pientä vinkkiä pliiis, mitä tuli tehtyä, mie en muista mittää...

Kaikki alkoi Ateenasta. Bussimatka kohti Akropolis-kukkulaa ja Parthenonia starttasi aamulla kuudelta, ja perillä oltiin reilut puoli tuntia myöhemmin. Koskaan en ole ollut näin hermostunut ennen juoksukisaa, suoraan sanoen pelotti ihan perkeleesti. Tiesin että on tulossa kuuma päivä, ja sen päälle piti juosta pimeitä vuoristoteitä ja –polkuja seudulla jolla en ollut koskaan käynyt. Kaikki aikaisemmat ultrani ovat olleet vain lyhyen lenkin kiertämistä, nyt oli juoksemisen lisäksi tarjolla navigointi-haasteita.

Paniikki helpotti kun päästiin matkaan, alkumatka juostiin alamäkeen kohtuullisen reipasta vauhtia. Itse arvelin että olisimme kipittäneet alle 6 min/km kyytiä, mutta toinen Check Point tuli vastaan tasan tunnin kuluttua ja siinä oli virallisen tiedon mukaan matkaa takana vasta 9,3 km. Tosin kesällä osallistumisvahvistuksen mukana tullut lista väitti että tämä samainen C/P 2 Dafni olisi 10.8 km päässä, ehkä totuus on jossain siellä välimaastossa..

Matka jatkui kohti Korinttia, Ateenan kaupungin jälkeen juostiin teollisuusalueen halki, jossa oli öljynjalostamoja ja muuta raskasta teollisuutta. Välillä saatiin mennä myös upeaa vuoristotietä, josta oli hienot näköalat alhaalla kimmeltäneelle merelle. Kesällä raivonneen metsäpalon jälkiä nähtiin tien vierustoilla, paikoitellen oli kaikki kasvillisuus palanut pois.

Korintin kanavan ylittämisen jälkeen tultiin 81 km kohdalla ensimmäiselle viralliselle aikatarkastusasemalla Hellas Caniin (C/P 22). Aikaa olisi saanut käyttää 9 h 30 min, ja pienen kirin jälkeen saavuimme Arin kanssa tarkastuspisteelle 28 sekuntia etuajassa. Keli oli kuuma, mutta hitaan alkuvauhdin ansiosta juoksu oli helppoa.

Hellas Canin jälkeen seuraava Check Point oli 3,2 km päässä oleva Pafili Mills, jonne piti ehtiä 25 minuutissa. Kesällä lähetetyssä listassa tätä matkaa varten oli varattu peräti 50 minuuttia ja vaikka tiesin että aikatauluja oli muutettu, elin vielä pitkään siinä harhaluulossa, että jossain kohdassa tulisi vastaan sellainen etappi jossa löysästi kävelemälläkin jäisi reilusti aikaa säästöön. Yön aikana tulin oppimaan että näitä 10 min/km vauhdilla edettäviä välejä kyllä tulee vastaan, mutta hitaammille aikatauluille oli hyvät perustelut. Jyrkkiä nousuja ja laskuja oli niin paljon että ylimääräiseen löysäilyyn ei ollut varaa. Jatkoimme matkaa Arin kanssa juosten ja kävellen, suoraan edestä paahtanut laskemassa ollut aurinko teki piiiiiitkäästä suorasta maalaistiestä erittäin hikisen.

Tämä suora jatkuu ja jatkuu ja jatkuu... (kuva: Veikko Sivosavi)

Hellas Canin jälkeen seuraavat aikataarkastusasemat olivat Ancient Nemea (124 km) ja Lyrkia Village (148,5 km). Molempien kohdalla huoltojohtaja Hannusta oli minulle erittäin paljon apua, olin niin pihalla aikatauluista että ilman Hannun herättelyä en olisi huomannut kiihdyttää vauhtia ajoissa ennen cut offia. Kisa olisi siis saattanut jäädä kesken aikatauluista lipsumisen takia, vaikka juoksuintoa löytyi vielä.

Kisan harmittavin virhe minulle sattui heti illan pimennyttyä. C/P 29 Korintin Zevgolatioissa kävin paskatauolla, ja samalla päästin samaa tahtia juosseet Arin, Marian ja kumppanit menemään. Zevgolation kylän jälkeen ylitetetään pitkä ja korkea rautatiesilta, jonka jälkeen alitetaan maantiesilta. Pienen nousun jälkeen tullaan risteykseen, josta pitäisi kääntyä pikkutietä oikealle, vaikka isompi tie jatkuu vasemmalle. Ohitin alikulkutunnelin kohdalla pari hitaampaa juoksijaa, ja hetken päästä olin risteyksessä ihmettelemässä reitin jatkumista. Mitään opasteita en nähnyt, ja perässä tulleet kaverit (ilmeisesti hollantilainen ja korealainen tai japanilainen) olivat yhtä ihmeissään.

Porukalla päätelimme että kun opasteita ei löydy, niin jatkamme isompaa tietä, siis vasemmalle. Reilut puoli kilometriä hölkyteltyämme aloimme epäillä reittivalintaamme, ja pienen mäen noustamme pysähdyimme pohtimaan tilannetta. Jonkun matkan päässä hämötti talo jonka parvekkeella näkyi liikettä, niinpä marssimme parvekkeen alle selvittämään tilannetta. Yhteistä kieltä meillä ei ollut, mutta niin outoina he tuntuivat pitävän numerolapulla ja otsalampulla varustettuja ulkomaalaisia, että ymmärsimme olevamme ensimmäiset spartathlonistit sillä tiellä. Teimme pikaisen U-käännöksen, ja alkuperäiseltä "eksymispaikalta" löytyikin nyt järjestäjien auto josta meidät neuvottiin oikeaan suuntaan. Alla olevassa kuvassa punaisella harhaan juostu reitin pätkä.

Onneksi oikea reitti löytyi ja matka jatkui taas entiseen tyyliin. Tai ei ihan entiseen, sen verran eksyminen otti päähän että juoksin seuraavalle Check Pointille turhankin reipasta vauhtia. Käytin tähän vajaan neljän kilometrin pätkään 45 minuuttia, johon sisältyi ainakin parin kilometrin verran kohtuullisen reipasvauhtista juoksua. Tällaisiin hölmöilyihin ei ole varaa jos juoksee raatobussin tuntumassa.

Vasta kotimaassa tajusin että tulin rikkoneeksi kisan sääntöjä. Sääntöjen pykälän 25 mukaisesti minun olisi pitänyt palata takaisin Zevgolatioon edelliselle huoltopisteelle ja jatkaa matkaa vasta sitten, mutta sillä hetkellä tämä sääntö ei tullut mieleenkään. Lieventävänä asianhaarana on tietysti se, että järjestäjien autosta meidät ohjattiin jatkamaan matkaa eteenpäin oikealle reitille, ehkä sääntöjen rikkominen on luvallisempaa silloin kun sen tekee järjestäjän neuvomana.

Loppuillasta päädyin useaksi tunniksi juoksemaan samaa tahtia islantilaisen Gunlaugur Juliussonin kanssa, joka oli mukana myös Bornholmin 24h juoksussa keväällä. Juoksu kulki letkeästi, tosin välillä kävelimme liiankin pitkään, koska 148,5 km kohdalla olevalle Lyrkian aikatarkastusasemalle tuli taas kerran hirmuinen kiire. Lyrkiassa olin muutaman minuutin myöhässä, mutta onneksi pääsin jatkamaan matkaa kohti Sangas-vuorta.

Viimeiset kilometrit ennen vuorta ovat kohtuullisen jyrkkää serpentiini-tietä. Tie on asfaltoitu ja siten helppo alusta, mutta kyllä siellä meinasi usko loppua kun muita kilpailijoita ei näkynyt eikä reittiopasteitakaan ollut pariin kilometriin. Toisaalta, eipä siellä eksymäänkään olisi päässyt, kun tien toisella reunalla nousee kallioseinä ja toisella puolella ammottaa jyrkkä rotko.

Vuoren juurelle tulin muutaman minuutin myöhässä, mutta oletin että pääsen ilman muuta jatkamaan kun kyseessä ei ollut edes varsinainen aikatarkastusasema. Yllättäen asemaa emännöinyt britti-madame ilmoitti minulle margareththatchermaisain äänenpainoin, että "yes I do see that you are here, but you do surely understand that you are late and thus I cannot let you continue". Minulla leuka lokshti, samoin kuin muutamalla muulla myöhässä tulleella, mutta onneksi huoltopisteellä ollut vanhempi herrasmies sai tälle britti-bitchille väännettyä rautalangasta että joka check pointilla on 10-15 minuutin jousto-vara, niin myös täällä. Vedin pitkähihaisen paidan päälle ja häivyin rinteeseen, enkä jäänyt odottamaan uusia tulkintoja sääntökirjasta.

Rinteen nouseminen oli ehdottomasti kisan kohokohta. Olin sen verran kiukkuinen rinteeseen lähtiessäni, että väsymys ei tullut mieleenkään. Etenin varovaisen rauhallista tahtia, en

mateleamalla mutta kuitenkin turhia riskejä välttämällä. Rinteen puolen välin tietämillä minut saavutti saksalainen Angela Ngamkam, jonka kanssa jatkoinkin samaa matkaa lahes Nestaniin asti. Angela on juossut elämänsä aikana maaliin 99 ultra-kisassa, ja se sadas kerta ei toteutunut vielä Kreikassa, sillä Angelakin keskeytti joskus Nestanin jälkeen.

Vuoren huipulle päästiin 45 minuutissa, ja ylhäällä oli kieltämättä erittäin kova ja kylmä tuuli. Pitkähihainen paita oli ihan hyvä, mutta kyllä siellä T-paidallakin monet näyttivät parjäävän. Tämän pisteen saavuttaminen oli minulle kisan kohokohta, harmi että olin aikataulusta myöhässä ja jouduin jatkamaan matkaa välittömästi, ilman sen suurempia nautiskeluja tai tuuletuksia.

Vuorelta laskeutuminen oli minulle iso yllätys. Olin varautunut siihen että laskeutuminen on vaikeaa, mutta niin jyrkkä ja kivinen reitti oli minulle silti yllätys. Etenin hyvin varovasti, mutta silti olin hämmästynyt että jäin rinteessä järjestäjien aikataulusta peräti 12 minuuttia lisää. Väsymyksen lisäksi päkiän alla ollut rakkula vaikeutti laskeutumista, mutta kenelläpä ei jalkavaivoja olisi sadan mailin taivaltamisen jälkeen!

Vuoren jälkeen on Nestanin aikatarkastusasemalle noin 10 km matkaa, ja ajoittaisesta reippaasta juoksusta huolimatta en saanut aikataulua kiinni kuin parilla minuutilla. Nestanissa olin ilmeisesti noin 10 minuuttia myöhässä, ja Hannu kertoi että järjestäjien papereiden mukaan en olisi enää kisassa mukana. En tiennyt (enkä tiedä vielääkään) mistä oli kyse, ehkä minut oli paperien mukaan liputettu ulos Mountain Basella, kun järjestäjät eivät itsekään tuntuneet tietävän missä mennään.

Kysyin Nestanin huoltopisteessä että mikä on tilanne, voinko jatkaa kun papereissa on jotain häikkää. Huoltopisteen kaveri levitteli käsiään ja sanoi että why not, just run run run!!! Taas kerran ajattelin että tämä on minun kannaltani sopiva tulkinta säännöistä, ja parempi on häipyä välittömästi, ennen kuin paikalle ilmestyy joku jyrkempi byrokraatti tyrkyttämään bussilippua. Minulta ei siis kielletty huollon käyttämistä, jatkoin matkaa ihan oma-alotteisesti, enkä siinä vaiheessa edes muistanut että minulla olisi ollut myös drop bag Nestanissa.

Nestanin jälkeen ymmärsin että seuraavaan aikatarkastukseen mennessä täytyy kuroa aikataulu kiinni, muuten ei hyvä seuraa. Juoksin ajoittain kohtuullisen reipastakin vauhtia, ja C/P 56:lla olin peräti minuutin verran aikataulusta edellä. Seuraavalle 3,9 km pätkälle oli varattu aikaa 40 minuuttia, ja arvelin että saan vielä paranneltua tilannettani hiukan.

Tässä vaiheessa kisaa voimat alkoivat olla niin vähissä, että koko edessä olevan matkan miettimisen sijasta oli parempi keskittyä vain yhteen huoltopisteiden väliin kerrallaan. C/P 56:lta lähdettyäni yritin pitää reipasta vauhtia yllä, ja puolen tunnin jälkeen aloin odotella seuraavaa huoltopistettä. Lupaavan näköinen rykelmä autoja ja ihmisiä tulikin näkyviin mutkan takaa, ja tunnelma nousi mukavasti. Vähän matkaa juostuani ymmärsin että siinä olikin vain joku pensas ja muuta kasvustoa, jotka olivat aivoissani muuttuneet huoltopisteen näköisiksi. Hiukan tämä huvitti väsynyttä miestä, kun "oikea" huoltopiste tuli saman tien näkyviin seuraavan mutkan takana. Paitsi että tämä seuraava huoltopisteeksi luulemani olikin aidanpätkä ja pari viinipensasta, jotka vain näyttivät kovasti huoltopisteeltä. Muutaman minuutin nylyttämisen jälkeen olin varma että nyt löytyi huoltopiste, ja toden totta, nyt oli tien varressa oikeasti autoja ja ihmisiä. Olivat valitettavasti vain paikallisia viininpoimijoita, huoltopiste oli jossain kauempana.

Tulihan se oikea ja virallinen huoltopistekin lopulta näkyviin, mutta aikaa oli mennyt tolkkuttoman paljon ja voimat olivat lopussa. Tämä kohtalokas huoltopiste 57 oli Arkadian alueen Zevgolatios. Jatkoinkin silti matkaa, koska eihän tänne tultu periksi antamaan. Käytännössä selkäranka oli kuitenkin jo katkennut, ja auringon noustessa ylemmäksi kävelyvauhtikin hiipui tavallista sunnuntai-kävelyä hitaammaksi. Väantö loppui koneesta täysin, ja keskeytin seuraavalle check pointille. Siinä vaiheessa olin toiseksi viimeinen "juoksija" kisassa, Nestanin jälkeen ohittamani muutamat kilpailijat olivat yhtä lukuun ottamatta ehtineet jo siirtyä bussikuljetukseen.

Maaliin asti en olisi varmasti jaksanut missään tapauksessa, mutta pieni kaiherrus jäi takaraivoon. Lentomatkan aikana kävin läpi kisan vaiheita kavereiden kanssa, ja sekä Pasi että

Suomen hitain sanoivat että C/P 56-57 on tunnetusti maailman pisin 3,9 km. Eli välimatka oli todellisuudessa pidempi, mahdollisesti kesällä postissa tulleen (ja juuri ennen kisaa mitätöidyn) etappilistan osoittama 4,7 km. Vastaavasti edellinen etappi on ilmeisesti todellisuudessa paljon lyhyempi kuin huoltopisteiden taulujen osoittama 2,0 km. Huoltopisteellä 56 kokemani riemu aikataulun saavuttamisesta oli ilmeisesti osittain katteetonta, ja vastaavasti seuraavan huoltopisteen pettymyksen oli ylimitoitettu.

Vastaavia heittoja on matkan varrella olevissa välimatkatauluissa erittäin paljon, perille asti juosseet kertoivat että viimeisen 12 km matkallakin oli yksi "ylimääräinen" kilometri. Huoltopisteillä olevien taulujen km-määristä ei siis kannata välittää, tärkeintä on vain keskittyä eteenpäin menemiseen.

Keskeytettyäni pääsin ensin pakettiautolla seuraavalle suuremmalle Check Pointille Alea Tegeaan, missä raatobussi odottelikin matkustajia. Vesa oli myös siellä, ja vajaan puolen tunnin odottelun jälkeen jatkui bussimatka kohti Spartaa. Tunnelma bussissa oli yllättävän rento, iso osa matkustajista tuntui olevan ainakin lievästi tyytyväisiä omaan suoritukseensa, tällä vuorolla oli mukana ilmeisesti vain vuoren ylityksen jälkeen keskeyttäneitä. Matkalla bongailimme ikkunasta matkaansa jatkavia juoksijoita, onnistuin näkemään myös kaikki kisassa vielä mukana olleet suomalaiset.

Spartassa meidät jätettiin Hotelli Sparta Innin eteen, ja loppu iltapäivä meni mukavasti Jarin kanssa maalisuoran tunnelmista nauttiessa ja perille asti juosseita suomalaisia auttaessa. Yllättävää oli että vaikka edellisen yön unet olivat jääneet kokonaan nukkumatta, mitään suurempaa väsymystä en tuntenut alku illastakaan. Ehkä elimistössä oli vielä sen verran adrenaliinia että nukkuminen ei tuntunut tarpeelliselta.

Kisan jälkeen takaisin maan pinnalle palaaminen ottaa oman aikansa. Heräsin Spartassa hotellissa aikaisin sunnuntai-aamuna, ja tosi kauan piti kelata muistin sopukoita ennen kuin tajusin missä olen. Muistin kyllä Spartathlonin nimen ja sen että olin keskeyttänyt 190 km kohdalla, mutta muuten koko asiaa oli vaikea saada kohdalleen ajatuksissa.

Olin valmistautunut kisaan yli puoli vuotta ja aivot olivat täynnä tietoa, luuloja ja odotuksia. Ei kisassa tullut vastaan mitään odottamatonta tai yllättävää, mutta kokemusten määrä ja intensiteetti oli niin voimakas että ne olivat aivoissa täysin sekaisin ja jäsenitelemättöminä. Aivoissani oli varmaan ultrajuoksulle varattu vain tietty määrä tallennuskapasiteettia, ja tällä kertaa aineistoa tuli kerta rykäyksellä paljon enemmän kuin mille oli tilaa. Tyypillinen "memory over flow" -tilanne oli insinööri Jarin diagnoosi tästä vaivasta, ja oikeassa taisi olla.

Juoksu jäi tällä kertaa kesken, mutta kokemus oli niin ainutlaatuisen mahtava että ensi syksyn kisaohjelmaa ei tarvitse miettiä ollenkaan. Syyskuun viimeisenä perjantai-aamuna klo 7.00 olen Akropolis-kukkulalla, sillä kertaa paremmassa kunnossa ja paremmin varustautuneena kuin vuonna 2007.

Maria Tähkävuori: Ehkä vielä joskus...

Olen onnellinen, että pääsin lähtöviivalle ja tyytyväinen, että pääsin niin pitkälle kun pääsin. Tämän päivän kunto riitti juuri ja juuri vuoren ylitykseen, hyvä niin. Mitään suurempia ongelmia ei ollut, kuin helkkarin iso ja kipeä rakko päkiän alla (sattui muuten tosi kovin kun tulini vuorelta alas), mutta vauhti ei riittänyt. On se tunnelma niin uskomaton kun siellä pimeässä löntystelee, ehkä vielä joskus...

Maria, John Foden ja Ari (kuva: Pasi Kurkilahti)

Maria ja ultraava sydänkirurgi Markus Thalmann

Outi Sivosavi

Outi antiikin maisemissa (kuva: Veikko Sivosavi)

Jari Tomppo: Haaveet kaatuu eli Suomen oikeasti paskimman Spartathlon-starttaajan tilitystä

Kävelen pienen matkaa ylös pimeään Akropoliksen portaita kunnes poikkean sopivan näköisen pensaan taakse. Kaivan vyölaukusta hetki sitten hotellista pihistämäni vessapaperin pätkän, kyykistyn ja lasken trikoot alas. Siinä oloani keventäessäni naureskelen hiljaa mielessäni mahtaako ruokoton tekoni suututtaa montakin muinaiskreikkalaista jumalaa. Ajatus palaa mieleeni runsaat 16 tuntia myöhemmin eikä silloin naurata pätkääkään.

25. Spartathlonin lähtöpaikalle ryhmittyy ennätysellisesti yli 300 juoksijaa. Lähtölaukaus pamahtaa melko tasan aamuseitsemältä ja juoksijat lähtevät sopuisasti matkaan kohti 246 km päässä Spartassa odottavaa kuningas Leonidaan patsasta. Oma juoksuni käynnistyy hieman nihkeästi, mutta parin tunnin varovaisen köpöttelyn jälkeen matka alkaa taittua helpon oloisesti. Alkumatkasta teen taivalta jonkun aikaa Seppo Leinosen ja Mary Larssonin seurassa, mutta huoltopisteillä jään toistuvasti tästä kokeneesta kaksikosta. Siinä yksi osa-alue, jota kannattaa pohtia tulevaisuutta silmällä pitäen. Jos jokaisella kilpailun 74 huoltopisteestä hukkaa minuutin tekee se 246 km matkalla yli tunnin, jonka aikana matka ei etene eli urakasta pitääkin selviytyä 36 tunnin sijasta alle 35 tunnissa.

40 km:stä eteenpäin juoksen suurimman osan matkasta yksin ja vauhti kiihtyy kuin huomaamatta. Hellas Canissa jopa hieman pelästyn huomattessani olevani 45 minuuttia edellä eliminaatioaikaa. Siellä tapaan Hannun ja neuvottelen hetken hänen kanssaan päkiässäni tuntuvaan rakon alun paikkaamisesta. Koska se ei vielä haittaa etenemistä eikä muutenkaan tunnu tuskalliselta päätämme antaa asian toistaiseksi olla ja katsoa tilannetta myöhemmin. Kuulen Pasin pahtaneen tämän pisteen ohi kolmantena. Oma menoni tuntuu yhä vaivattomalta, joten en ryhdy tarkoituksellisesti jarruttelemaan, vaan jatkan hölkyttelyä helpolta tuntuvalta rytmillä.

Pikkuhiljaa viiniviljelysten läpi iltapäivän paahteessa juostessani ero raatobussiin kasvaa, ollen suurimmillaan hieman yli tunnin. Pilvettömältä taivaalta 34 asteen voimin paahtavan auringon alla jolkutellessani alan odotella auringon laskemista ja pimeyden tuloa. Vauhti pysyy hyvänä, mutta oloni alkaa vähitellen tuntua merkittävän heikolta. Oletan tilanteen korjautuvan iltapäivän pätsin kääntyessä yön viileydeksi. Illan hämärtyessä oloni kuitenkin heikkenee entisestään. Reidet alkavat jumiutua, mutta eivät huolestuttavasti, pystyn yhä juoksemaan alamäetkin suhteellisen rennosti ja kaikki merkittävät ylämäet olen kävellyt alusta saakka. Molemmissa päkiöissä tuntuu lieviä rakon oireita, mutta se ei haittaa juoksemista millään tavalla. Hieman vain ihmetyttää, sillä edellisen kerran minulla on ollut rakkoja päkiöissä joskus 1980-luvulla, puuvillasukkien aikakaudella.

Runsaan 13 tunnin taivalluksen jälkeen oloni on todella voimaton ja sekava. Lihaksisto tuntuu yhä hyvältä, mutta jopa tasaisella juokseminen on vaikeata. Hieman ennen Nemeaa iskee voimakas pahoinvointikohtaus, mutta oksennusta ei kuitenkaan irtoa. Nemeassa olen suunnilleen 75 minuuttia edellä raatobussia, joten istahdan kaikessa rauhassa lepäämään ja syömään parinkymmenen minuutin ajaksi. Jatkaessani matkaa olo tuntuu aivan yhtä heikolta, mutta olen vakuuttunut, että vointini paranee kun vain pysyn liikkeellä. Koetan ottaa muutamia juoksuaskeleita, mutta edes tasaisella juokseminen ei onnistu, en vain jaksa, vaikka jalat ovat yllättävän tuoreen ja kivuttoman tuntuiset. Saapuessani CP37:lle (129,6 km) olen nelisenkymmentä minuuttia edellä eliminaatioaikaa, joten minulla on hyvin varaa pitää toinen tauko ja toipua kunnolla. Tai ainakin näin koetan järkeillä sumuisilla aivoillani.

Istahdan alas, juon huoltopisteelle varaamaani proteiinijuomaa ja pureskelen järjestäjien eväitä. Vartin kuluttua nousen ylös jatkaakseni matkaa, kunnes huomaan olevani lähdössä väärään suuntaan. Pysähdyn, käännyn ja olen pyörtyä. Otan tukea jostain kohdalle osuneesta esineestä (en edes muista mistä) ja onnistun pysymään pystyssä. Kuulen jonkun kysyvän olenko kunnossa. "Yeah, I'm fine. No problem", muistan vastanneeni. Seuraavaksi huomaan istuvani taas tuolissa. Koetan nousta uudestaan ylös jatkaakseni, mutta jalat eivät kerta kaikkiaan kannata. Kuulen jostain kaukaa kysymyksen pystynkö varmasti jatkamaan. En vastaa mitään, tuijotan vain eteenpäin pimeyteen, suuntaan jonne kohta lähden jatkamaan taivallustani.

Yllätykseksi itsellenikin huomaan kohta repiväni irti numerolappujani ja ojentavani niitä huoltopisteen väelle. Allekirjoitan keskeytyspaperin ja lysähdän tuoliin. Se oli siinä, sillä hetkellä en pysty edes ymmärtämään, että olen oma-aloitteisesti keskeyttänyt Spartathlonissa. Olo on täysin tyhjä ja voimaton. Hämärästi muistan jonkun auttavan minut bussin kyytiin. Se on täynnä saman kohtalon kokeneita kanssakilpailijoita, joista kukaan ei sano sanaakaan bussin huristellessa halki öisen maiseman kohti Spartaa. Konemaisesti otan vyölaukustani puhelimen, lähetän tekstiviestin Terolle ja vasta tunteja myöhemmin muistan, että unohdin lähettää viestin Hannulle. Viestin lähetettyäni suljen puhelimen. Jossain vaiheessa minun on pakko pyytää kuljettajaa pysähtymään. Pudottaudun ulos bussista ja ennen kuin ehdin kunnolla ovesta ulos, oksennan kaiken parin edellisen päivän aikana nauttimaani ravinnon kreikkalaiseen maantien ojaan. Pahoinvointikohtaus tuntuu kestävästä ikuisuudesta, lopulta hoipertelen takaisin bussiin sammuakseni saman tien.

Saapuessamme hotelli Sparta Innin eteen joku tönii minut hereille. Kirjaudun hotelliin ja raahaudun huoneeseen, jossa minun lisäkseni asuu italialainen ja hollantilainen juoksija. Heidänkin Spartathlon-unelmansa ovat tällä kerralla murskautuneet. Vaihdamme keskenämme muutaman sanan ja päätämme, että emme enää ikinä tule takaisin Kreikkaan. Pikaisen suihkun jälkeen rojahdan sänkyyn, jossa pyörin levottomasti aamuun saakka. Mielessä käy ajatus mennä katsomaan voittajan maaliintuloa, mutta lopulta onnistun nukahtamaan hetkeksi. Aamiaisella en saa juuri mitään alas, pakotan silti itseni nauttimaan muutaman palan leipää. Aamiaisen jälkeen kysyn onko Leonidaan patsaalle pitkä matka ja kävelen katselemaan tilannetta maalipaikalla. Startista on kulunut noin 28 tuntia ja seitsemäs maaliintulija saapuu juuri patsaalle. Katselen hetken paikalla ja kävelen takaisin hotellihuoneeseeni lepäämään.

Jari ja Pasi aamiaisella Sparta Innissä (kuva: Yukio Moroshita)

Käytyäni syömässä tunnen oloni aavistuksen paremmaksi. Vähitellen alan ymmärtää, että haaveeni liittyä siihen harvalukaiseen joukkoon, joka on suoriutunut ensimmäisellä kerralla Spartathlonin läpäisystä, on murentunut ikuisesti. Päätän hiljaa mielessäni, että pitkät matkat saavat jatkossa jäädä ja tyydyn 12 tuntia lyhyempiin matkoihin, joille kuntoni tuntuu riittävän.

Iltapäivällä alan vähitellen saada tietoja muiden suomalaisten tilanteesta ja yhdessä hotellissa kohtaamani Esan kanssa menemme odottamaan suomalaisten maaliintuloja. Jokaisen maanmiehen maaliintulo sykähdyttää aidosti, mutta erityisesti Yukion itseään säälimätön taistelu eläimellisten vaikeuksien jälkeen maaliin aikarajaa hipoen tekee vaikutuksen ja tunnen itseni pehmeäksi raukaksi, jonka paikka ei ole tässä kovien miesten ja naisten mittelössä.

Vielä lauantai-illan kuluessa päätän alitajuisesti, että tulen aivan varmasti yrittämään uudestaan. Tässä kilpailussa on jotakin maagista, jota en ole kohdannut missään muualla. Loppujen lopuksi keskeytykseni ei enää tunnu maailmanlopulta, oli upea elämys olla mukana taivaltamassa halki historiallisten maisemien paahtavassa auringonpaisteessa. Aivan suurenmoisen vaikutuksen tekee juoksijoiden keskuudessa vallitseva yhteishenki. Spartathlonissa ei kukaan taistele kansakilpailijoita vastaan, vaan heidän kanssaan.

Ensi kerralla en kuitenkaan käy paskalla Akropoliksella, joku raja jumalten uhmaamisellakin on oltava.